

Virágvasárnapi érzések

Lekció: Lukács 19

²⁸Miután ezeket elmondta, továbbhaladt Jeruzsálem felé. ²⁹Amikor közel ért Betfagéhoz és Betániához, az Olajfák hegyénél elküldött tanítványai közül kettőt, és ezt mondta nekik: ³⁰"Menjete a szemben fekvő faluba, és amikor beértek, találtok egy megkötött szamárcsikót, amelyen még nem ült ember: oldjátok el, és vezessétek ide." ³¹Ha pedig valaki megkérdezi tőletek: "Miért oldjátok el?" - mondjátok ezt: "Az Úrnak van szüksége rá." ³²Ekkor a küldöttek elmentek, és mindent úgy találtak, ahogyan megmondta nekik. ³³Miközben eloldották a szamárcsikót, gazdái ezt kérdezték tőlük: "Miért oldjátok el a szamárcsikót?" ³⁴Ők így feleltek: "Mert az Úrnak van szüksége rá." ³⁵Azután elvezették azt Jézushoz, felsőruhájukat ráterítették a szamárcsikóra, és felültették rá Jézust. ³⁶Amint ment tovább, az emberek az útra terítették felsőruhájukat. ³⁷Mikor pedig már közeledett az Olaj-fák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve fennhangon dicsérni kezdte Istent mindazokért a csodákért, amelyeket láttak, ³⁸és ezt kiáltották: "Áldott, a király, aki az Úr nevében jön! A mennyben békesség, és dicsőség a magasságban!" ³⁹A sokaságból néhány farizeus ezt mondta neki: "Mester, utasítsd rendre tanítványaidat!" ⁴⁰De ő így válaszolt: "Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani." ⁴¹Amikor közelebb ért, és meglátta a várost, megsiratta, ⁴²és így szólt: "Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemeid előtt." ⁴³Mert jönnek majd reád napok, amikor ellenségeid sáncot húznak körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak; ⁴⁴földre tipornak téged és fiaidat, akik benned laknak, és nem hagynak belőled követ kövön, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét." ⁴⁵Azután bement a templomba, és kezdte kiűzni az árusokat, ⁴⁶ezt mondva nekik: "Meg van írva: És az én házam imádság háza legyen, ti pedig rablók barlangjává tettétek." ⁴⁷Ezután naponként tanított a templomban. A főpapok, az írástudók a nép vezetőivel azon voltak, hogy elveszítsék; ⁴⁸de még nem találták meg a módját, hogy mit tegyenek vele, mert az egész nép - hallgatva őt - rajongott érte.

Alapige: Máté 21

¹²Azután bement Jézus a templomba, és kiűzte mindazokat, akik a templomban árusítottak és vásároltak, a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit pedig felborította, ¹³és ezt mondta nekik: "Meg van írva: Az én házamat imádság házának nevezik: ti pedig rablók barlangjává tesztétek." ¹⁴Azután vakok és bénák mentek hozzá a templomba, és meggyógyította őket.

Virágvasárnap! Örömteli ünnep vagy szívszorító szomorúság?

Miközben a tömeg ünnepel, Jézus három meglepő dolgot tesz ezen a napon, ami mai prédikációnk három pontját adja majd.

1. Sír
2. Kiűzi az árusokat a templomból
3. Meggyógyítja a betegeket

1.

Néhány nappal korábban Jézus feltámasztotta Lázárt, aminek a híre futótűzként terjedt el egész Jeruzsálem környékén. Itt a régen várt Messiás. Isten küldötte, aki még a halált is legyőzi. Itt a Messiás! Ennek az eufórikus hangulatnak a még felfokozottabb esetével találkozunk virágvasárnap. Érkezik a Messiás, új király jön, végre Isten megkönyörült népén és elküldte „Jézust, a Galileai prófétát”, hogy megtisztítsa Izráelt politikailag, vallásilag, lelkileg. Áldott legyen az Úr! Hozsánna! Itt a Messiás! Nagyon várták Jézust. Nagyon-

nagyon! És kik voltak ők, akik nagyon várták? A zarándokok tömegei. Akik már hetekkel, hónapokkal azelőtt hallottak arról az ifjú vándortanítóról, aki csodákat tesz, akinek bölcsessége felülmúl mindent, aki egyetlen szavával természeti erőket fékez meg. Ő lesz az, aki jobb életet teremt, nemzeti függetlenséget, társadalmi jólétet, szociális igazságot, mert Isten hatalmát birtokolja.

Mindenki éljenez, mindenki ünnepel.

Jézus sír!

Miért? Miért nem élvezi ki a dicsőség minden percét? Miért nem él a népszerűségével? Miért nem kezdeményez máris politikai fordulatot? Miért sír, amikor mindenki ujjong?

Gondolhatnánk: talán tudja mi vár rá néhány nap múlva, s önmagát siratja. De nem így van!

Jézus saját népét siratja. Azt a népet, amely már nem lát, nem hall és nem is érez semmit Istentől. Azt a népet, aki megöli a prófétákat, akik Isten ígését hirdetik nekik. Azt a népet, aki azt hiszi, minden rendben van, pedig csak száguld a pusztulásba a saját istentelenségében. Azt a népet, aki beteg, aki halálosan beteg, mert Isten nélkül kíván élni.

A hit gyakorlása eltorzult, a felebaráti szeretet érdekszeretetté vált, a templom mészárszékké változott, ahol áldozati állatok ezrei végzik, folyik a vér, de békességet mégsem talál a nép sem Istennel, sem egymással, sem a pogányokkal. Pedig már Jeremiás is prófétált a templom ellen, amikor fedte a népet, hogy csak szokásból megy a templomba. Esze águkban sincs komolyan venni mindazt, ami ott zajlik, nincs szándék arra, hogy a szív változzon. Jézus is ugyanezzel találkozik. A templom az élet része, de Isten nem. Aki elmegy a templomba, nem azért megy, hogy másképpen érkezzen majd haza. Kötelességből letudják azt a vallási gyakorlatot, amit az ősökől kaptak, de a szív zárt és kemény marad Isten előtt. Istent nem engedik be az életükbe.

Ezért sír Jézus. Siratja keményszívű népét, aki Isten nélkül éli a jelent és tervezi a jövőt. Csakhogy az Isten nélküli jövő a pusztulásba visz, s Jézus ezt előre látja.

Néhány évtizeddel később szinte szó szerint igazolódik be minden, amit Jézus itt mond. Kő kövön nem marad. (Flavius a zsidó háború művében sokkal elrettentőbb dolgokat ír le)

Hogy is van ez a mi helyzetünkben? Mit látunk mi magunk a saját életünkben?

Elmegyünk a templomba, de milyen célból? Őseink hagyományát hűségesen folytatjuk? Vagy pedig odavisz az éhség, mert tudni akarom, mi Isten üzenete számomra a mai napon, a következő hétre.

Ránk vajon igaz-e az ószövetségi prófécia, hogy letudjuk kötelességünket Isten házában, de aztán kilépve az utcára, visszatérve otthonainkba folytatjuk tovább Isten elől rejtegetett kis ügyeinket, tisztátalan dolgainkat?

Nem úgy vagyunk mi is, hogy az egyház mint intézmény életünk egyik fontos részévé vált, de Isten, mint személy, mint szerető Atya kiszorul belőle, mert az életünk feletti irányítást nem tudjuk, és nem is akarjuk kiengedni a kezünkől.

HA Jézus felettünk is sír, akkor bizony ezért teszi, mert látja keménységünket, látja görcsös ragaszkodásunkat az életünk feletti hatalomhoz. Keressük, kutatjuk, követeljük a békességet, de a békesség Isten ajándéka, szabad kezekre van szükség az elfogadásához.

2.

Aztán Jézus – tudva mi vár rá Jeruzsálemben – belép a városba, elmegy a templomba. Amiről eddig csak közvetett információi voltak, most a saját szemével is megláthatja. Egy óriási zsidóvásár az egész épület. Zarándokok tömegei, hangzavar, pénzermék csörgése, kialakult engesztelő áldozatok, a vallási turizmusnak szerfelett örvendező kereskedők. A templom nem más, mint rablók barlangja. Mit is mutat nekünk ez a kép? Azt hogy nem különül el a világ és az egyház egymástól, ráadásul rossz értelemben válik eggyé. Azaz nem a külvilág ismeri fel Istent és változik az evangélium szerint, hanem az egyház enged a saját bibliai normáiból, és hasonul egyre inkább a világ erkölcstelenségéhez, pénzimádatához. Itt nem sutyiba történtek a dolgok, nem leplezve, nem körülírva, hanem nyíltan, a vezetők tudtával, alátámasztva vallási ideológiával. Ez az, ami tisztátalanná teszi az egészet. Nem Isten dicsőségéről van itt szó, hanem meggazdagodásról, becsstelen alkukról, vallási bizniszről. S ez az, ami Isten haragját kiváltja.

Könnyen mondhatnánk: lám-lám Jézus is elveszíti a türelmét, ő sem tud mindig jó lenni. Nem erről van szó! Az Isten ügye a legfontosabb dolog. A kufárok, kalmárok, kereskedők profitja nem Isten ügye. Ezek mind-mind saját bizniszek, de az, hogy a templom imádság háza kell legyen, az bizony az egész nép és Isten közös kapcsolatának ügye. Jézus itt nem türelmetlen, hanem határozott. És emiatt nem türelmetlenül cselekszik, hanem határozottan. Tette szimbolikus is egyben, hiszen az egész korabeli zsidó identitás egyik legfontosabb intézményét támadja meg, nekimegy a templomnak. Ez pedig nagyon bátor tett a részéről. De bátorsága nem öncélú, hanem istencélú.

Testvérek!

A megtisztítás mindig valahogy akarunk ellen ható dolog. Isten meg akar tisztítani minket, a szívünket, a lelkünket, az akarunkat, a szánkat, a kezünket, de te akarod-e hogy tiszta légy? Tiszta Isten előtt? Legtöbbször a válasz: nincs nekem erre szükségem. Hiszen nem csináltam semmi rosszat, nem foglalkozom tisztátalan ügyekkel. Pedig van miből megtisztulnunk. Gondolatok, szavak, tettek. Bizony belülről jönnek kifelé és szennyeznek minket, de önmagunkat mégsem tudjuk megtisztítani tőlük.

S ugyanakkor mi a legnagyobb akadály? Az, hogy mit fog ehhez szólni a környezetem? Bizony bátorságra van ahhoz szükség, hogy a megszokott kis életünkbe beengedjük Istent, nagy bátorságra van szükséged neked is ahhoz, hogy Jézusnak átadd az életed irányítását. Hiszen azonnal gyengének fognak tartani, azonnal lesajnálják, kiközösítenek a sikeresek közül. Sőt még a templomban is azt fogják mondani: ez is csak egy szenteskedő, kegyeskedő, vakbuzgó vlk. Miért ennyire komolyan venni a hitet, miért ennyire hívőnek lenni? Hát meg kell gondolni többször is, hogy érdemes-e ilyen konfrontációt felvállalni Jézusért.

Azt látjuk, Jézus bátor volt és felvállalta a konfrontációt a kor berögzült szokásai ellen. Határozott volt. Neki egyetlen fontos dolog van: Isten.

3.

Betegeket gyógyított.

Azt hinnék Jézus haragszik az emberekre. Nem így van. A betegeket meggyógyította.

Akik tudták, hogy tényleg nem látnak semmit, hogy vakok, azoknak visszaadta a szemük látását.

A húsvét arról szól, hogy látásunk lehet egy másik világra is. Kívánjuk-e ezt a látást? Akarunk-e tisztán látni? Akarjuk-e Istent megismerni?

A feltámadás csodájában feltárul előttünk egy ismeretlen világ, a mennyek országa, az Isten örök hatalma a világ múlandósága felett.

Akarjuk-e látni?

Isten határozottsága arra irányul, hogy felnyíljon végre a szemünk. Itt a templomban azért van istentisztelet minden vasárnap, mert Jézus feltámadt és erre a feltámadásra emlékezünk minden héten. A feltámadott Úrért jövünk ide minden héten, mert vele akarunk találkozni, őt akarjuk hallani, általa akarunk gyógyulni.

Légy bátor és kérd Istent, hogy nyissa meg a szemed, hogy megláthasd a feltámadott Urat.